

Ukraina 2022

*Freden måste komma först.
Gör den inte det, min vän.
kommer inget efter den.*

Ur Tage Danielsson: ”Råd till ett nyfött barn”

När detta skrivs har Ryssland under president Putin startat ett oprovocerat anfallskrig mot Ukraina.

När du läser detta vet du hur situationen har utvecklats. Ukraina är på väg att utplånas som nation och kanske sträcker sig förödelsen ännu längre.

Rysslands agerande mot Ukraina är ett brutalt övergrepp mot de ansträngningar inom det sociala och medicinska området som görs för att ge alla människor på vår jord drägliga och säkra livsvillkor. Vi ger Ukraina allt vårt stöd i kampen mot kriget och för en självständig stat och vi hoppas att goda krafter i Ryssland också förmår ändra den politik som nu förs.

En lösning för ”världsfreden” som lanserats för många år sedan var att alla länder ska vara så beroende av varandra (kulturellt, materiellt och ekonomiskt) att en angripare skulle riskera att skada sig själv lika mycket som den angripne. Vi som gärna talar om att ”vända andra kinden till”, ser helst att ett effektivt försvar av Ukraina kan åstadkommas med sanktioner av annan art än utövande av fysiskt våld, t.ex. genom att försöka detronisera den Mammon som nu tycks styra Ryssland. Men då måste vi också vara beredda på egna uppoffringar – till exempel högre priser på energi och livsmedel. Räcker vår solidaritet till det?

Världen har återigen visat sig vara en osäker plats. Demokratier som gröpts ur, pandemier som härjar och nu också oprovocerade angreppskrig. Mycket har mänsklighetens förmåga dugt till men inte att göra världen till en trygg och beboelig plats. Situationen har tydliggjort att det finns värden vi ständigt måste kämpa för att bevara. Arbetet för en värld där människor får leva i fred och frihet och utveckla sin fulla potential och hälsa behövs mer än någonsin.

Redaktionen och styrelsen för SMT

”Smärta” Illustration av Natasha Dahnberg.

*Och gång på gång
dessa årslånga dygn
tänker man:*

*Men detta måste väl ändå inte få pågå?
Någon måste väl ändå utplåna denna orättfärdighet?
Måste inte själva naturen ingripa mot denna ondska?*

*Stundom är det så förnedrat att vara människa
att man hellre vädjar
till moln och gräs
än till människor
om nåd för mänskligheten.*

*Oh, att vi läste i en gammal historiebok om detta barbari.
Att vi när som helst kund se upp från texten och säga:
Människor var så grymma för.
Nu skulle sånt aldrig kunna hända...*

*Men vi läser tidningar från nuet
och darrar av sorg och skam.*

Sara Lidman, anförande i Jakobs kyrka, 11 november 1956,
Med anledning av Sovjetunionens invasion av Ungern.